

Statencommissie RWW 23 januari 2017

Windpark Westfrisia

Toespraak Marnix Bruggeman SP

Allereerst stel ik vast dat gedeputeerde staten de zienswijzen niet aan de commissieleden hebben doorgestuurd. Wij hebben ze dus niet eens kunnen lezen. En in elk geval een deel van de indieners heeft niet eens antwoord gekregen op hun zienswijze. Ze moesten zelf maar ontdekken dat die ergens op de website van de provincie stonden.

Dat past wel in het plaatje. Hier wordt koste wat kost een project doorgedrukt. Eerder had ik gevraagd of provinciale staten aan het eind van de procedure – nu dus – altijd nog 'nee' konden zeggen tegen Windpark Westfrisia. Ja hoor, dat kon, hebben verschillende gedeputeerden ons telkens verzekerd. En laat het meteen duidelijk zijn: de SP gaat inderdaad 'nee' zeggen tegen dit inpassingsplan.

Windmolens mogelijk tot op 500 meter afstand van huizen – zoals in dit plan – is namelijk helemaal géén goede ruimtelijke ordening. Als provincie hanteren wij een minimumafstand van 600 meter. En als we dat in Zwaagdijk niet zouden doen, is dat gewoon oneerlijk – rechtsongelijkheid.

Maar ondertussen hebben gedeputeerde staten ons een pak papier toegestuurd dat op alle mogelijke manieren toe redeneert naar maar één conclusie: provinciale staten móeten akkoord gaan met Windpark Westfrisia. De manier waarop het kerkbestuur onder druk is gezet spreekt wat dat betreft ook boekdelen. Én dat diaconievoorzitter Stam daar niet eens over durft te vertellen.

Gedeputeerde staten geven ook verkeerde voorstellingen van zaken. Zij schrijven dat op 14 september een inloopavond is gehouden waar mensen zich konden informeren. Wat daar werkelijk gebeurde was dat de mensen massaal en unaniem protesteerden tegen het plan.

Gedeputeerde staten hebben het landschap nu ineens 'verstedelijkt' verklaard. Kwestie van andere 'duiding', zeggen ze. Er wordt gewoon kletsboek verkocht: "De lijnopstelling van de windmolens langs de Westfrisiaweg zorgt voor een versterking van de Westfrisiaweg als structuurdrager van het landschap. Hierdoor wordt een nieuwe structuur aangebracht." Ja, eerst een weg aanleggen, dan zeggen dat het landschap ineens verstedelijkt is, en dan beweren dat windmolens nodig zijn om die nieuwe structuur te verfraaien. En dat verkopen we dan als goede ruimtelijke ordening. En hup, Windpark Westfrisia scoort daarna zeer positief op "regelmatig beeld en aansluiting bij landschappelijke structuur". Gedeputeerde staten zijn kennelijk vergeten dat zij destijds bij het plan voor de Westfrisiaweg nog hadden beweerd dat de weg juist voor de omgeving als het ware onzichtbaar in het landschap kwam te liggen. Snapt ú het nog? Dit heet inderdaad gewoon gelegenheidsplanologie.

In een technische vraag heb ik nogmaals gevraagd of provinciale staten de vrijheid hebben om te zeggen dat Windpark Westfrisia géén goede ruimtelijke ordening is. Ja hoor – zeggen gedeputeerde staten, dat kan altijd. Om daar meteen aan vast te plakken dat het plan voor Westfrisia in de overgangsregeling zit, overigens als enige plan. En dat het dáárom dus een goede ruimtelijke ordening is. Tsja. Zo kan ik het ook: iets is goed, omdat het in de regeltjes staat. Maar die regeltjes – die overgangsregeling – dat is zélf geen goede ruimtelijke ordening. Want: 600 is 600 meter. Ik heb gedeputeerde staten nog steeds niet horen uitleggen waarom in het ene geval 600 meter goede ruimtelijke ordening is, en in het andere 300 meter.

Ik heb met de technische vragen ook nog weer eens gevraagd wie destijds ineens die overgangsregeling er in heeft gefoeseld. In de antwoorden wordt gesuggereerd dat dat provinciale staten waren, op 17 december 2012. Er was toen inderdaad een statenvergadering, waarin echter iets heel anders is gebeurd: provinciale staten hebben toen besloten het inpassingsplan voor Westfrisia niet in procedure te brengen. Punt. Wel hadden gedeputeerde staten – zonder dat iemand daar van wist – een paar dagen eerder besloten die overgangsregeling te maken. Een concept voor die overgangsregeling is nooit in een commissievergadering besproken. Zelf zat ik in 2012 nog niet in deze staten. Ik ben er dus niet bij geweest. Maar het zou zomaar eens kunnen dat veel statenleden helemaal niks in de gaten hebben gehad, toen die overgangsregeling ineens in een PRV-wijziging verstopt zat. Laat staan, dat ze de consequenties van die overgangsregeling hebben kunnen overzien. Zij hadden immers net besloten dat Windpark Westfrisia einde verhaal was. Ik heb herhaaldelijk gevraagd waarom gedeputeerde staten in de statencommissie van 6 december 2012 nog stellig zeiden dat er geen overgangsregeling moest komen, en als windvaan een paar dagen later ineens wel zo'n overgangsregeling in de PRV-wijziging stopten. Dat antwoord heb ik nog steeds niet.

Ook mijn spreektijd is maar kort. In heb daarom helaas maar op enkele punten uit enkele zienswijzen kunnen ingaan. Overigens waren het volstrekt heldere zienswijzen waaraan mensen dagen hebben geschaafd. Ik kan me voorstellen dat zij zich als halve randdebielen behandeld voelen, waar gedeputeerde staten in hun beantwoording dan telkens hooghartig schrijven: "Wij nemen aan dat de inspreker doelt op ..."

Laat het duidelijk zijn. De SP is zoals iedereen een groot voorstander van duurzame energie. Daartoe komen er windparken op zee, per stuk 500 tot 1000 Megawatt. Per stuk meer dan heel Noord-Holland levert. Die 13 Megawattjes van Westfrisia vallen daarbij in het niet. Maar wel wordt het woonplezier van mensen die daar ooit in het open land een huisje met vrij uitzicht kochten, hier vanuit Haarlem voorgoed verpest. De manier waarop de provincie Windpark Westfrisia er doorheen denkt te rommelen deugt niet. Tegen de statenleden die toch denken voor te gaan stemmen – en ik hoop dat dat er zo weinig mogelijk zijn – zeg ik: hoe dúrven jullie!